

V O N N I S gewezen en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Antwerpen, op
elf april tweeduizend en elf
in openbare zitting van de **dertiende B kamer** van de rechtbank van eerste aanleg
van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, al waar zetelden:

, enig rechter,
, griffier.

In zake: A.R.Nr. 09/2073/A

De **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR**

bevoegd voor het grondgebied van de Provincie , waarvan de kantoren
gevestigd zijn te ,

eisende partij

-die ter zitting vertegenwoordigd wordt door meester , advocaat,
kantoorhoudende te

tegen:

zaakvoerster, geboren te op wonende te ,

aannemer bouwwerken (zelfst.), geboren te op , wonende te

secretaresse, geboren te , wonende te

- die allen woonstkeuze doen op het adres van hun raadslieden te ,

verwerende partijen

- die ter zitting vertegenwoordigd worden door meester _____ en meester _____ advocaten, kantoorhoudende te _____
- eerste verwerende partij , zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van wettige erfgenaam van wijlen de heer _____
- tweede- en derde in hun hoedanigheid van wettige erfgenamen van wijlen _____

in haar hoedanigheid van erfgenaam van wijlen _____ zonder beroep,
geboren te _____ op _____ en overleden op _____

verwerende partij

- die is overleden.

en in aanwezigheid van:

huisvrouw, wonende te _____

- die woonstkeuze doet op het adres van haar raadslieden te _____

vrijwillig tussenkomende partij

- die ter zitting vertegenwoordigd wordt door meester _____ en _____ loco meester _____ advocaat, kantoorhoudende te _____

Gezien de stukken in het dossier der rechtspleging, onder meer :

- het exploit van rechtsingang betekend door het ambt van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder _____ in vervanging van gerechtsdeurwaarder te _____ op 18 maart 2009;
- de beschikking gewezen overeenkomstig artikel 747 § 2 Ger. W. op 02 juni 2009, waarbij de conclusietermijnen en de rechtsdag werden bepaald;
- de besluiten en bundels van partijen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 14 maart 2011.

1. Eis

De eis strekt ertoe:

- de herstellvordering wettig en gegrond te verklaren en verweerders en vrijwillig tussenkomende partij te horen veroordelen overeenkomstig deze herstellvordering;
- verweerders en tussenkomende partij hoofdelijk, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te horen veroordelen tot betaling middels storting op het rekeningnummer van het herstelfonds van het bedrag van 459.153 euro, te vermeerderen in de loop van het geding tengevolge van de toekomstige indexaanpassingen en dit overeenkomstig artikel 3, §2 van het Besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde volgens de formule $\text{basisbedrag} \times \text{gezondheidsindex}$ van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaatsvindt : 104,2 (=gezondheidsindex december 1999) en te vermeerderen met de wettelijke verwijlintresten vanaf het verstrijken van één jaar na datum van het vonnis;
- vervolgens verweerders hoofdelijk, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere te horen veroordelen tot het herstel van de plaats gelegen te kadastraal gekend
in de oorspronkelijke staat door het omvormen van de huidige tweewoonst naar een eengezinswoning met inpandige garage overeenkomstig bijgevoegd plan, met name:
 - o het bewoonbare volume dient te worden gereduceerd tot de huidige woning in het linkergedeelte van het gebouw;
 - o alle accommodatie in functie van bewoning (d.i. keuken, sanitair, binnenmuren, trap,...) in de rechterhelft van het gebouw dient te worden verwijderd, alsook de dakvlakvensters in het te verwijderen woongedeelte en de deur-en raamopeningen zoals aangeduid op bijgevoegd plan;
 - o de verhardingen dienen te worden gereduceerd tot de strikt noodzakelijke toegangen tot de te behouden eengezinswoning;
 - o de pergola tegen de rechtergevel van de woning dient te worden afgebroken;
 - o het tuinhuisje bij de woning dient te worden gesloopt (het slopen van een constructie houdt in dat niet enkel de bovenbouw wordt afgebroken doch dat tevens de vloerplaat/funderingen worden verwijderd én de bodem in de oorspronkelijke staat wordt hersteld. Bovendien dienen alle afbraakmaterialen afgevoerd te worden);
 - o En dit binnen een termijn van maximaal één jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest;
 - o onder verbeurte van een dwangsom van 200 euro per verweerder en per dag vertraging, dwangsom die begint te verbeuren onmiddellijk na het verstrijken van de hersteltermijn mits de gerechtelijke uitspraak voorafgaandelijk werd betekend;
- te horen zeggen voor recht dat de rechtbank de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen zal machtigen tot ambtshalve uitvoering over te gaan voor het geval de plaats niet binnen de door de

- rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld;
- verweerders en de tussenkommende partij te horen veroordelen tot de kosten van het geding;
 - de voorlopige tenuitvoerlegging van het te vellen vonnis te horen toestaan.

2. feiten

De procedure heeft betrekking op het perceel gelegen met als kadastrale omschrijving (hierna genoemd: het perceel).

en diens broer de heer kochten het perceel met bijhorende hoeve in 1963. De hoeve die op het perceel stond op het ogenblik van de aankoop in 1963 dateert van vóór de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet in 1962.

Het perceel is gelegen in agrarisch gebied maar in de onmiddellijke nabijheid van andere (zonevreemde) woningen.

Op overleed met als enige erfgenaam zijn broer (stuk 14 van het dossier van verweerders).

In 1992 werd door dochter van een stedenbouwkundige vergunning aangevraagd voor de verbouwing van de hoeve tot woning. Deze vergunning werd geweigerd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 28 juli 1992. Hiertegen werd beroep ingesteld door de aanvragers en de Deputatie willigde het beroep in. Bij beslissing van 29 april 1993 verleende de Deputatie een vergunning voor het verbouwen van een hoeve tot woning. Dit besluit van de Deputatie werd in beroep hervormd en bij ministerieel besluit van 25 oktober 1993 werd de vergunning voor het verbouwen van de hoeve tot woning geweigerd.

Na bovenstaande beslissing van 25 oktober 1993 werden verbouwingswerken uitgevoerd aan de woning en werd o.m. het schuurgedeelte omgevormd tot een aparte wooneenheid.

Op 31 januari 2003 werd door een vergunning aangevraagd voor regularisatie van de uitgevoerde verbouwingswerken en de wijziging van het gebruik op basis van artikel 145bis Decreet Ruimtelijke Ordening (hierna kortweg DRO). Op 29 december 2003 weigerde het college van burgemeester en schepenen de stedenbouwkundige vergunning. De aanvrager diende beroep in bij de Deputatie tegen bovenstaande weigering. De Deputatie stelde vast dat de hoeve op het ogenblik dat de werken werden uitgevoerd niet verkrot was en dat het gebouw als bestaand en geheel of gedeeltelijk vergund kon worden beschouwd, maar omdat de verbouwde woning een oppervlakte van meer dan 1.000m³ had, was niet aan alle voorwaarden van artikel 145bis DRO voldaan. Bijgevolg werd de vergunning door de Deputatie te worden geweigerd.

Op 19 april 2007 werd proces-verbaal opgesteld, waarbij werd vastgesteld dat zich in het gebouw twee aparte wooneenheden bevonden en dat de toestand ter plaatse voor het overige zowel wat functie als wat afmetingen overeenkwam met de toestand vermeld op plan 2 dat deel uitmaakte van het dossier van de stedenbouwkundige aanvraag van 2003.

Op overleed

Reeds in september 2007 en maart 2008 formuleerde eiser een herstelvordering, waarbij de Hoge Raad voor Herstelbeleid twee niet eensluitende adviezen afleverde.

Op 30 september 2008 formuleerde eiser de herstelvordering opnieuw, waarna de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op 23 oktober 2008 een eensluitend advies verleende.

Op 18 maart 2009 ging eiser over tot dagvaarding van (zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van wettige erfgenaam van (als erfgenaam van en (als erfgenaam van (als erfgenaam van

Bij verzoekschrift van 24 december 2009 kwam (eveneens als erfgenaam van vrijwillig tussen in de procedure.

Op overleed weduwe van

Gemakshalve worden zowel de oorspronkelijk gedaagden als de vrijwillig tussenkomende partij hierna verweerders genoemd.

3. procedure

Bij syntheseconclusie van 10 maart 2011 vroeg eiser de wering van de toekomstige derde besluiten van verweerders. Bij syntheseconclusie van 14 maart 2011 vroegen verweerders de wering van voormelde syntheseconclusie van eiser. Op de terechtzitting van 14 maart 2011 hebben de raadsliden van partijen verklaard deze weringsverzoeken niet meer te handhaven.

In eerdere besluiten stelde eiser enkele prejudiciële vragen, maar hij dringt hierop blijkens zijn syntheseconclusie niet meer aan. De rechtbank stelt bovendien vast dat deze prejudiciële vragen reeds eerder naar aanleiding van andere procedures aan het Grondwettelijk Hof werden voorgelegd en bij arresten van 29 juli 2010, 14 oktober 2010 en 13 januari 2011 werden afgewezen, zodat deze vragen niet meer aan de orde zijn.

4. beoordeling

4.1. vooraf

Eiser stelt zijn herstellvordering tegen de oorspronkelijke vier verweerders en tegen de vrijwillig tussenkommende partij.

Gelet op het overlijden van _____ in de loop van de procedure en bij gebreke aan gedinghervatting, is de herstellvordering opzichtens haar vervallen.

4.2. inzake instandhouding

De herstellvordering is gedeeltelijk gebaseerd op het misdrijf van instandhouding van stedenbouwkundige inbreuken.

4.2.1.

Sedert 1 september 2009 is de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) in werking getreden. Artikel 6.1.1, derde lid VCRO stelt:

“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied.”

Art. 6.1.1, vierde lid VCRO stelt :

“Een herstellvordering die door de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet langer worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld.”

Beide bepalingen impliceren dat, indien een herstellvordering wordt ingeleid op basis van instandhouding, deze niet meer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding na 1 september 2009 op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld. Inmiddels heeft het Grondwettelijk Hof tot viermaal toe de geldigheid van vermelde bepalingen bevestigd, o.m. in arrest van 29 juli 2010, nr. _____ arrest van 14 oktober 2010, nr. _____ en tot slot nog recent in arrest van 13 januari 2011, nr. _____ en 3 februari 2011 nr. _____ zie <http://www.const-court.be/>).

In casu is het niet betwist dat het perceel gelegen is in agrarisch gebied. Agrarisch gebied is geen ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals bepaald in artikel 1.1.2, 10° VCRO. Instandhouding in dergelijke gebieden is bijgevolg overeenkomstig artikel 6.1.1., derde lid VCRO niet meer strafbaar. Overeenkomstig artikel 6.1.1, vierde lid VCRO kan de herstellvordering voor zover ingesteld op grond van de instandhouding niet langer ingewilligd worden indien de instandhouding op het ogenblik van de uitspraak, zoals *in*

casu, niet meer strafbaar is. Dit wordt door eiser trouwens met zoveel worden erkend in zijn syntheseconclusie (pagina 14, in het midden).

4.2.2.

Eiser werpt in zijn laatste conclusie de schending op van artikel 6.1.1, eerste lid, 2° 6° VCRO:

“ ...

Art. 6.1.1. Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

...

- 2° handelingen uitvoert, voortzet of in stand houdt in strijd met een ruimtelijk uitvoeringsplan, vermeld in de artikelen 2.2.1 tot en met 2.2.18, met een ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan waarvoor toepassing werd gemaakt van artikel 4.3.2 of 4.4.7, §1, of met de stedenbouwkundige en verkavelingsverordeningen, vermeld in de artikelen 2.3.1 tot en met 2.2.3, tenzij de uitgevoerde handelingen vergund zijn;
- 6° een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn; ...”

Artikel 6.1.1, lid 1, 2° en 6° VCRO impliceert dat er eveneens sprake is van een stedenbouwkundig misdrijf indien er sprake is van een inbreuk op de ruimtelijke uitvoeringsplannen, plannen van aanleg en verordeningen. Het misdrijf zoals gekwalificeerd in artikel 6.1.1, lid 1, 2° en 6° VCRO betreft een aflopend misdrijf, dat in sommige gevallen kan worden in stand gehouden. Wanneer er juist sprake kan zijn van instandhouding wordt bepaald in art. 6.1.1, tweede lid VCRO.

Artikel 6.1.1, tweede lid VCRO stelt dat de strafsanctie voor instandhouding van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, niet geldt ... in zoverre de inbreuken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Bijgevolg is het voor de rechtbank duidelijk dat ook voor artikel 6.1.1, lid 1, 2° en 6° VCRO er enkel sprake kan zijn van instandhouding indien deze inbreuken werden begaan in ruimtelijk kwetsbaar gebied, wat *in casu* (zie hoger) niet het geval is.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat artikel 6.1.1, lid 1, 2° en 6° VCRO geen enkele bijkomende grondslag creëert voor de herstellvordering op grond van een instandhoudingsmisdrijf.

4.2.3.

Bijgevolg is de herstellvordering ongegrond voor zover deze gebaseerd is op instandhouding.

4.3. inzake uitvoering van niet vergunde werken

De herstellvordering is gedeeltelijk gebaseerd op het aflopende misdrijf van uitvoering van niet vergunde werken.

4.3.1.

Volgens verweerders kan men “uiteraard enkel burgerlijk aangesproken worden voor de uitvoering van onvergunde werken indien men actief heeft meegeholpen aan deze actieve daad van oprichting”. De vordering is volgens verweerders ongegrond in zoverre deze is gericht tegen de erfgenamen van aangezien deze niet betrokken waren bij de oprichting, en dus het misdrijf van oprichting in hun hoofde niet kan worden weerhouden als fout. De rechtbank volgt dit verweer niet, aangezien verweerders niet betwisten dat zij de nalatenschap van inbegrepen de betreffende hoeve, zonder voorbehoud hebben aanvaard. De herstellvordering, die een maatregel van burgerlijke aard is (weliswaar behorend tot de strafvordering), kan nog worden bevolen hoewel de strafvordering is verjaard of uitgedoofd en weegt derhalve op de erfgenamen. *In casu* betwisten verweerders trouwens niet dat er sprake is van een stedenbouwmisdrijf in hoofde van door de uitvoering van (onvergunde) verbouwingswerken aan de hoeve in het jaar 1995.

4.3.2.

Verweerders stellen ondergeschikt dat de herstellvordering ook voor wat betreft de oprichting laattijdig werd ingesteld en verjaard is.

Artikel 6.1.41 §5 VCRO heeft met ingang van 1 september 2009 een nieuwe verjaringsregeling ingevoerd en overeenkomstig artikel 7.7.4, eerste lid VCRO geldt terzake een overgangsregeling. Deze regeling heeft tot gevolg dat de verjaring van de publieke herstellvordering anders geregeld wordt naar gelang de inbreuken voltrokken zijn vóór 27 juli 1998, tussen 27 juli 1998 en 31 augustus 2009 of vanaf 1 september 2009. Er zijn derhalve voor de verjaring drie categorieën van stedenbouwkundige inbreuken.

Voor alle categorieën geldt dat de burgerlijke rechtsvordering niet kan verjaren vóór de strafvordering (artikel 6.1.41 §5 tweede lid VCRO). Verweerders tonen aan dat de wederrechtelijke verbouwing van de hoeve (verbouwing van het bestaande woongedeelte en omvorming van het schuurgedeelte tot woongedeelte) ten laatste in november 1995 heeft plaatsgevonden en dit wordt niet betwist door eiser. Bij een aflopend misdrijf begint de verjaringstermijn van vijf jaar te lopen vanaf de dag van het misdrijf, zodat – bij gebreke aan een rechtsgeldige stuiting of schorsing – de strafvordering verjaard is in november 2000. Dit lijkt niet betwist door eiser en volgt

impliciet ook uit het feit dat zij de herstellvordering voor de burgerlijke rechter heeft ingeleid.

Voor stedenbouwkundige inbreuken die zijn voltrokken voor 27 juli 1998, zoals de verbouwing *in casu*, dient – op grond van voormelde overgangsregeling overeenkomstig artikel 7.7.4, eerste lid VCRO - toepassing te worden gemaakt van artikel 2262bis, §1, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek. Dit artikel voorziet in een verjaringstermijn van vijf jaar vanaf kennis van de omvang van de schade en de identiteit van de schadeverwekker.

Verweerders voeren aan dat eiser reeds kennis had van de inbreuk en van de overtreder gelet op de veelvuldige stedenbouwkundige aanvragen, enerzijds in de periode 1992-1993 en anderzijds in de periode 2003-2004. Eiser betwist dit en stelt zich op het standpunt dat hij als 'handhaver / eiser tot herstel' geen uitstaans heeft met de vergunningshistoriek die hem pas ter kennis kwam naar aanleiding van het proces-verbaal van 2007. De rechtbank is van oordeel dat eiser wel degelijk voordien kennis had van de inbreuk en van de overtreder, en wel minstens in december 2003. De regularisatieaanvraag van _____ dateert van 31 januari 2003. De aard van de aanvraag (regularisatie) impliceert dat er reeds onvergund werken waren uitgevoerd en derhalve een stedenbouwkundige inbreuk had plaatsgevonden. In het kader van deze aanvraag heeft de gemachtigde ambtenaar op 15 december 2003 een negatief advies uitgebracht (zie het weigeringsbesluit van het college van burgemeester en schepenen van _____ - stuk 6 van het dossier van verweerders). Volgens de rechtbank kan eiser zich niet verschuilen achter de bewering dat hij als handhaver geen kennis heeft van de vergunningsprocedures. Uit het feit dat anno 2003 in voormelde regularisatieprocedure nog sprake was van de 'gemachtigde ambtenaar' (in plaats van de huidige gewestelijke stedenbouwkundig ambtenaar) kan worden afgeleid dat er destijds nog geen sprake was van een operationele (effectieve) scheiding was tussen handhaving en vergunningsverlening. Het staat volgens de rechtbank derhalve vast dat eiser als orgaan van de Vlaamse overheid minstens ingevolge dit negatief advies van diezelfde Vlaamse overheid van 15 december 2003 kennis had van de inbreuk en van de overtreder.

Aangezien aan de 'dubbele' kennisvereiste in de zin van artikel 2262bis, §1, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek ten laatste op 15 december 2003 is voldaan, is de vijfjarige verjaringstermijn vanaf dan beginnen lopen om te eindigen op 15 december 2008. Nu de dagvaarding dateert van 18 maart 2009 en er voor 15 december 2008 geen andere daad van burgerlijke stuiting heeft plaatsgevonden in de zin van artikel 2242 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, is de burgerlijke herstellvordering bijgevolg op 15 december 2008 verjaard.

4.3.3.

In punt f, a) van zijn derde conclusie voert eiser aan: "*indien de feiten van oprichting op zich nog niet verjaard waren op het ogenblik van de aanhangigmaking van de herstellvordering, kan er ingevolge burgerlijke stuiting in de zin van art. 2244 B.W. geen sprake zijn van verjaring van de feiten van oprichting.*" De rechtbank volgt dit argument niet. Aangezien hoger is vastgesteld dat het misdrijf van oprichting verjaard was op het ogenblik van aanhangigmaking van de herstellvordering (de dagvaarding) en

aangezien de herstellvordering evenmin nog kan worden ingewilligd op basis van in stand houden (zie hoger onder 4.2.), kan er geen sprake zijn van burgerlijke stuiting.

In punt f, b) van zijn conclusie stelt eiser dat *“indien wordt vastgesteld dat het misdrijf van oprichting verjaard is dient te worden verwezen naar het eenheid van opzet dat er bestaat met de feiten van instandhouding”*. Eiser verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Hoven van Beroep te Gent en Brussel, die volgens de rechtbank *in casu* niet relevant is: het betreft correctionele procedures waarin werd vastgesteld dat het misdrijf van oprichting nog kon worden vervolgd als op het ogenblik van de dagvaarding het misdrijf van instandhouding nog strafbaar was. In huidige zaak stelt de rechtbank vast dat op het ogenblik van de dagvaarding op 18 maart 2009 de instandhouding buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied niet meer strafbaar was. In beide door eiser aangehaalde arresten was op het moment van de dagvaarding het misdrijf van instandhouding nog strafbaar op het ogenblik van de inleiding, zodat in die hypothese eenheid van opzet tussen twee misdrijven mogelijk is. In huidig dossier is geen sprake van een tweede instandhoudingsmisdrijf (zie hoger), zodat geen eenheid van opzet aan de orde kan zijn.

4.3.4.

Bijgevolg is de herstellvordering ontoelaatbaar wegens verjaring voor zover deze gebaseerd is op oprichting / de uitvoering van onvergunde verbouwingswerken.

5. Rechtsplegingsvergoeding

De eis betreft een niet in geld waardeerbare zaak zodat de desbetreffende tarieven van toepassing zijn.

Verweerders vorderen vermeerdering van de basisvergoeding tot een bedrag van 4.000 euro, omwille van verschillende door eiser gevraagde uitstellen en de vermeende deloyale procesvoering van eiser. De rechtbank is van oordeel dat de betreffende uitstellen en conclusies buiten de oorspronkelijke procedure kalender hoofdzakelijk zijn ingegeven door tussengekomen rechtspraak van o.a. het Grondwettelijk Hof. In deze is geen deloyale procesvoering door eiser bewezen, zodat de rechtbank geen reden ziet tot afwijking van de basisvergoeding die toekomt aan elke verweerder.

6. Uitspraak

Om alle bovenstaande redenen:

Rechtsprekend in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpend als ongegrond.

Verklaart de rechtbank de eis vervallen opzichtsens mevrouw

Verklaart de rechtbank de eis voor zover gebaseerd op een oprichtingsmisdrijf

ontoelaatbaar wegens verjaring.

Verklaart de rechtbank de eis voor zover gebaseerd op een instandhoudingsmisdrijf ongegrond.

Veroordeelt de rechtbank eiser tot betaling van de gerechtskosten, aan de zijde van elke verweerder begroot op 4.000 euro (rechtsplegingsvergoeding) en door de rechtbank vereffend op 1.200 euro per verweerder (rechtsplegingsvergoeding).